

EL POBLE CATALA

Any III
Núm. 154

PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA
CATALUNYA Y NACIONES IBERIQUES... 4 pessetes trimestre
PAISOS DE UNIO POSTAL... 9 pessetes trimestre

Barcelona, dimars, 17 de juliol de 1906
REDACCIO Y ADMINISTRACIO: PLASSA SANTA AGNA, 17, PRAL.-TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ a un volum trimestral de la nostra BIBLIOTECA
BARCELONA... 150 pessetes cada mes
CATALUNYA Y NACIONES IBERIQUES... 500 pessetes trimestre

5 Cts.

Cartró-cuiro pera cobertes Roviralta y C.^a

Carrer Ample, núm. 24, Barcelona

PIANOS CHASSAIGNE FRERES

PARIS, 1900: Medalla d'Or
LIEGE, 1905, Diploma d'Honor
AL COMPTAT * A PLASSOS * LLOGUERS
Passeig de Gracia, 84, ent.-BARCELONA

Banyes y Aigües Ferroses Radioactives

ESPLUGAS DE FRANCOLI

Gran Hotel "VILLA ENGRACIA,"

ESTABLIMENT DE PRIMER ORDE - ESTADA DESDE 9 PTES. DIARIAS

Grans reformes: construcció de passeigs y oliveres, abundosa plantació de arbres, decoració y moblatge d'algunes habitacions, nou servei de cotxes, etc.
Aigües Ferro-Manganoses sens rival per curar la Cloro-Anemia, debilitat general, dispepsia, etc.

Banyes y Aigües Ferroses Radioactives

Quatre trens diaris. - Línia de Lleida a Tarragona
ESTACIÓ CLIMATOLÒGICA a 500 metres sobre'l mar - Iglesia-Telef.
Pera informes y llogar XALETS que n'hi ha a diferents preus, dirigirse a la
PLASSA DE CATALUNYA, NÚMERO 4, primer, primera

EMPRESA DE POMPES FÚNEBRES
LA COSMOPOLITA ANTONI QUINTILLA, Ronda
Universitat, 31. - Telefon 1893
Sucursal: Aribau, 17. - Telefon 1269. - Economía en els preus. - Servei permanent.

RESTAURANT JOSEP VILA

TELEFON núm 160
- Economía sens rival. - Carrer de Ferran VII (passatge del Crèdit, números 5 y 7) -
Abonaments de 60 cobertes a 45, 60 y 90 ptes. - Cobertes a 2, 3, 4 y 5 ptes. - Servei
esmerat a la carta. - Soló pera barquetes, casaments y bateigs.

PHONOLA ALS ISTIUEJADORS

Aparells pera tocar el piano
Amphibia, 950 pessetes.
Pianista Spate, 1.000 pessetes.
Pianista Acollan, 1.250 pessetes.
Phonolletta, 1.500 pessetes.
Phonola, 1.750 pessetes.
Phonola, modelo de luxe, 2.000 pessetes
Primera fàbrica a Espanya de música pera aparells musicals

3.-PLASSA REIAL.-3 - Lloguer de rotllons de música

FUNERARIA FERRÁN S-PALLA-S

TELEFON NÚM. 949

CAPSES DE LUXE

Pera casaments y bateigs ab 50 per 100 d'economia

FABRICA Y DESPATX: Carrer de Sant Pau, n.º 38

Bruniselda GRAN BASAR DE CALSAT

Varietat assortiment de tota mena pera home, senyora y criatures. Derrers models. Elegancia y Economia. S'assegura la bona qualitat.

SASTRERIA DE M. VILLANUEVA

Ofereix al públic grans existencias de novetat d'IDA

A preus incomparables gran assortiment de ROBES FETES

ALPAQUES, DRILS, PIQUES

41, Hospital, 41 41, Hospital, 41

Cantonada Plassa Sant Agustí Cantonada Plassa San Agustí

COMENTARI

La Veritat, aquesta cosa tant santa, tant clara, tant lluminosa que es la Veritat, ha tingut d'esperar dotze anys que les organitzacions oficials volguessin vorella, volguessin acastar-la. Y així ha passat a França, en la republicana, en la democràtica, en la llibertat de paraula, la llibertat de crítica es gaire bé absoluta.

Y malgrat aquesta llibertat, malgrat esser possible per qualsevol campanya, malgrat tenir els ciutadans el dret de dir, malgrat pensar en tota la seva integritat, sense traves de cap mena, s'ha tingut de lluitar dotze anys furiosament, han tingut de gastar-se milions, els homes més eminents de França han tingut de posar en obra tot el llur esforç, tota la llur intel·ligència, y les institucions republicanes han trobatal, y l'espectre de la guerra civil va redreçar-se un instant sinistrament, tota una cosa ben senzilla, para fer triomfar lo que sembla hauria d'imposar-se naturalment: l'ignocència d'un home acusat d'un crim que no havia comès, condemnat per un crim que no havia comès.

Quantes doloroses reflexions no ha de fer-nos ren nostres l'història de l'affaire Dreyfus, quines enghiadores conseqüències no sen despreuen pera nosaltres, els que vivim en les clàssiques terres del despotisme, ab tota mena de lleis que ofeguen el nostre pensament, que clouen els nostres llavis, que encadenen la nostra ploma! Ab quin esforç sobrehumà podem desllurarnos? Quan vindrà'l dia del

triomf, el dia d'imposar com supremes lleis la Veritat y la Justícia?

Generals, clergues, jutges, literats, afirmaven per la seva consciència la culpabilitat den Dreyfus y en Dreyfus era ignocent. Perquè?

Les raons d'això són molt complicades. Hi ha entre elles moltes personals, odi de rassa, conveniències polítiques, tot un embull de causes conegudes y de motius misteriosos, que resulta perfectament inextricable. Mes deixant de banda tot això, l'affaire queda reduït en síntesi a la lluita d'una oligarquia pera sostenir la seva infalibilitat, base del seu poderiu.

La justícia militar havia comès un error al creure culpable en Dreyfus d'un crim que era obra d'un altre, y no volgué confesar-ho. Heusquí la base de tot lo demás. Que se li'n donava que un ignocent sofria contra justícia? La qüestió era mantenir el principi de la seva infalibilitat. Y s'acumularen falsificacions, infamies de tota mena, para dissimular la primera errada. L'esperit de cos, l'esperit de banderia, ajudat del fanatisme religiós, de l'odi de rassa, va sobreposar-se a tota idea de justícia. En Dreyfus era republicà, era jueu y havia d'esser traïdor. Proclamar la seva ignocència hauria sigut condemnar els seus jutges, els seus acusadors, tots els oficials y reaccionaris, ensenyorats de l'alt comandament de l'exèrcit francès.

Exploitant el patriotisme bullanguer, llur tàctica consistí en presentar com atacs a les institucions, lo que eren atacs a les llurs persones. Ells se tenien per la més alta representació de l'exèrcit; l'exèrcit es la defensa de la patria: ells eren, doncs, l'exèrcit; ells eren, doncs, la patria; ataca'ls an ells era atacar l'exèrcit y la patria.

Es l'etern sofisme de les oligarquies, sobreposant-se al total de la col·lectivitat, qual representació s'atribueixen.

Davant d'aquesta concepció, que fa solidari tot un poble dels errors, dels crims d'una petita minoria; davant d'aquest pseudo-patriotisme que volia cobrir ab la raó d'estat les infamies comesses, van redreçar-se els homes de la democràcia, els homes de veritat, els homes de justícia, els que no creuen que un poble's desdeshonri descobrint y castigant els crims dels que estan al cap d'amunt de la seva organització social; els que no admeten que la patria estigui representada per una minoria directora, sinó per la massa total dels homes que en ella viuen; els que no negoneixen cap interès superior als eterns ideals de justícia.

Y comensà la lluita. D'una banda tots els atavismes, totes les desferres d'un passat despotisme, tenebrós: legitimistes, nacionalistes, bonapartistes, clericals, reaccionaris, conservadors de tota mena. De l'altra tots els defensors de les llibertats presents, tots els sembradors de les llibertats futures.

Eren dues tendències, dos mons, el de ahir y'l de demà, que lluitaven entorn de l'ignocència d'un home: l'un per les tenebres, per l'arbitrarisme, per la mentida; l'altre per la llum, per la raó, per la veritat. El triomf d'aquest, es el nostre triomf, el triomf de tots els que, agafats dels mans per damunt de les fronteres, fem via sempre endavant, fits els ulls en l'avenir.

Oh França, terra de Llibertat, terra de Veritat, terra de Justícia! L'anima reconfortada de l'esperança que donat' tou gran exemple, un català't salutava, pensant en les inquietats que encara no han tingut reparació.

JOAN D'AVINYÓ

ECOS

Es federalis barcelonins estan dividits actualment en tres fraccions diverses. Les diferències que les separen són nítides y careixen de veritable transcendència. Però els homes de bona voluntat que militen en el partit, han fet esforços pera unificar-los y tornar la plenitud de vida que assolí en altres temps.

Després de nombroses gestions y conferències la comissió encarregada dels treballs conciliatoris redactà unes bases, para discutir les quals se convocà als ocellionaris a una reunió en el local de "La Bohemia Modernista", situat al carrer de Casanova.

La reunió tingué lloc abans d'ahir al matí. Començà en pan y acabà tumultuosament. Els federalistes, que en un sol perfet dret estaven congregats para tractar de les seves oases, no pogueren discutir ni votar. Un grup de periclorats s'introduí en la sala y promogué un avalot sorollós, al que hagué de posar terme el delegat governatiu.

L'espectacle fou deplorable. Hi hagué insults, menaces y atropells indignes. Un subjecte posà una a la butxaca y tregué un revòlver.

ESTRE aquell gunt inèdit y gressera no hi havia ni un sol federal conegut. Qu'els federalis barcelonins, en mit de les seves polèmiques interiors, no són pas capasses de fallar al respecte, ni ab paraules ni ab fets, als ciutadans que tranquils delibereu.

Es no res. Hi anaren ab l'única intent de produir un escandol, ab l'única fit de fer impossible l'exercici d'un dret dels ciutadans.

Els elements que pertorberen l'assamblea federalista del diumenge prop-passat són indubtablement els mateixos que volgueren fer una cosa semblant en el miting que vuit dies abans se celebrà en el teatre Central.

Pertanyen a la mateixa coïlla de fanàtics insociables que, tot dientse partidaris de la llibertat, de la república y de la democràcia, desconeixen els drets d'altri y deshonren les paraules santes que porten escrites oficialment en la seva bandera.

Es pertorbadors de "La Bohemia Modernista", els mal educats que pretengueren intervenir en lo que no'ls hi pertoca, els que's presentaren sobtadament ab altres de provocació y ab actitud bèlica allà ont ningu els demanava, eridaren ben clara y estentoriatment: Vives l'Unió Republicana! Vives Lerroux!

Cal explicar al aquesta mena de fets són producte espontani de l'incultura o si responen a ordres. Si es lo primer, els que tenen la suficient autoritat hum de condemnar-los, han d'evitar la repetició de tan vergonyosos espectacles.

Si es lo segon, serà arribada l'hora de posar-nos d'acord tots els catalans que estimem la llibertat dels homes y'l nom de la nostra terra, para vore la manera de defensar-nos dels que destinen convertir en africana guerra de tribus les lluites polítiques a Catalunya.

Un bust an en Vilanova

Se tracta d'erigir, en un recó de la Barcelona vella, un bust que perpetui la memoria del nostre Emili Vilanova.

A d'efecte s'obrirà prompte una subscripció que encapçarà la promesa catalana para que an aquest tribut responguin els qui en vida l'estimaren fins sense conèixer y els qui després de mort ploraren ab ell l'amor, el confiant, l'esvalider de tristesses y l'encanament d'algunes; para que l'obra del bust sigui un monument de tot un poble.

No dubtem pas de l'èxit. Ben ar contrari, tenim forces esperances de que ningu deixará d'alabar el projecte dels iniciadors y que tothom posará els medis possibles para que la pública glorificació den Vilanova sia un fet.

Un bust a l'Emili Vilanova! Com no'ns sentrem dignes fins que li haguen erigit? Per que això significa quelcom més que un dover que la barcelonina y els catalans tenim envers el compatriota il·lustre; no significa sola la penyora d'estimació y de respecte envers el qui sapigué mostrarnos, en narracions ingenuas, arrencades de la realitat, la propia anima nostra, senzilla, lleal y franca. Significa, perquè autèntic desig que serva la nostra memòria de no treure's mai de la memoria aquell barceloní pur sang, amador enaltidor de totes les joies catalanes que alimentaren fins avui la vida apacible dels nostres barris històrics. Significa no poder prescindir d'aquesta vida sense tenir la seva imatge venerada al davant nostre, sense que ella participi dels dolors que pesen sobre la ciutat que tant estima y per la que esmersa tota la riquesa del seu talent, y de les alegries que la inflamen ab rialles ingenues, fresques y lluminoses. Aviat farà un any que l'Emili Vilanova es mort. Si, per desgracia nostra, tarden tant en aixecarse els monuments a Barcelona, y tant poc se respon a les iniciatives que para honrar a patriotes preloars surgoixen sempre, si ja abans d'escampar l'idea de l'erectió d'un monument ens sembla una montanya insuperable la realització del projecte, seplem a un altre medi. Si no podem aixecar en les nostres places y vies y en els nostres parcs y jardins monuments fastuosos para honrar als nostres, honoremus més modestament, però no ab menys devoció ni ab menys entusiasme.

Barcelona no s'ha decidit encara a glorificar els seus ab aquests petits monuments que tant l'entusiasmen y l'honoraven. Per que hi hauria en ell el tribut de la patria reconeguda y la joia d'un adornament venerat. Y ferbo encara modestament, ab cert reculliment íntim, ab certa veneració egoista! Oh això de coronar ab els llorsers la testa dels fills que esmeraren llurs esforços para manifestar y enaltir l'anima catalana y ferlos revivre entrol bellugueig de la gent, entrol bullit dels carrers, entre la vida sorollosa de la ciutat estimada! Oh exposar-los als ulls dels passants para que tots se recordin d'ells y para que'ls infants comensin a familiaritzar-se ab llur imatge y sense conèixer encara l'estimiu y l'admirin!

Per que es una cosa ben estimable, un bust. Un bust, donades les seves proporcions reduïdes, sembla que's fassi més companyia y sembla que sia més propensa a robre la nostra admiració y la nostra confiança: sembla que sia una cosa més nostra, més casolana, més agraada, més per nosaltres, fins indispensable y tot per que careixim un bust de la pretensió d'adornament-ab tot y que adornament ve a esser-y de cosa monumental que sia casi exclusiva para admirar als forasters que, si no fos el monument, ignorarien l'home que hi està glorificat, sembla que no'ls fien fet pels altres, sinó per nosaltres mateixos, perquè al passar y al contemplar sentim com si ell ens mirés també y'ns observés y'ns dirigís y tot la seva paraula amiga.

Femlo, femlo ben aviat el bust an en Vilanova. Y no siga pas aquest l'únic que erigim en la nostra via pública, puix són moltes les anies que tenim-y la necessitat també-de vore glorificats així, tant íntimament, tant humanament a moltes figures catalanes, il·lustrats pel seu saber y per la seva grandesa d'anima.

ALFONS MASERAS

La bona ruta

Es una desventura que l'ideal català no trobi ambient molt favorable para expandir-se, que hagi de lluitar ab grans obstacles. Se li oposa la tradició monàrquica. La vi-

gent monàrquica no es apta para esser lliberal y expansiva. Mai respectarà les facultats de l'home ni les llibertats col·lectives. Representa una força de coacció, un esperit oposat a tot cosa y a tot lloc de progrés. Tançada a l'esfondiment de les individualitats, no pot fer res en el sentit de la vitalitat popular. Per ella se deterioren y's perden la població, els tributs, l'enginy, les aptituds mentals dels pobles espanyols.

Res pot tampo esperar dels dos partits dinàstics. El que's diu conservador no ha organitzat ni consentit sinó fiesions d'opinió, de govern constitucional, de discussió, de sufragi. El que's titula demòcrata no ha fet serment res en profit de la emancipació dels seus individuals y col·lectius: ara mateix, en el curt espai d'un any, no ha lligat sinó contra la civilització, no ha governat sinó ab la més brutal impeditment de prejudicis, de violència y tirania, y ha tingut tres queques de ministèri, quatre o cinc crisis, un desbordament indigne de petició y personalismes.

Li queda a Catalunya una esperansa: la aspiració republicana, els devoirs de la República.

Però quina aspiració republicana? No la diluïssent y Jacobina. No la dels agitadors y aventurers sense garanties morals. No la que entraña perturbacions estèrils, moviments epilèptics, radicalismes de barba intolerancia.

L'ideal republicà deu esser respectuós dels consciències, instaurador de totes les autonomies, radical en el vigor y la fecunditat de les idees. Ha d'esser progressiu, obrint-se a tots els afanyes desil·ludadors, para que cada generació sigui més lliure que la precedent, més apta para regir la propia evolució. Ha de donar a l'home, al municipi, a la regió, a l'Estat, a la societat els atributs que avui li neguen la monarquia y les seves col·les. S'ha d'identificar ab la més exquisida expansió de la vida, s'ha de sacrificar absolutament a les espontaneïtats que augmenten dia per dia els tresors socials, aquesta tresors que fan independent y sustentiva la existencia humana.

Per això estan en la bona ruta els republicans adictes a la Solidaritat autàntica, proclama d'una renovació basada ab la República. Aquesta solidaritat ha penetrat en la massa del poble, ha tallat reixes y discordies, ha eliminat crítiques y lluites, ha creat el gran bloc desil·ludador. Conscient de la seva força, solidaria en el seu treball col·lectiu, se sent Catalunya segura del seu triomf, nació activa en condicions y en camí para assolir l'autonomia.

Si ara se abstruïssin els llassos de l'acció de conjunt, si ara y sempre se logra eliminar als insolvents que mantenen la dissonància en profit de la reacció y la tirania, res deturará l'èxit de l'empresa. S'imposaran els ideals autonomistes, ab ells la República. Vindran els esperits desitjosos de positiva llibertat, que són el 90 per 100 del nostre poble. Simularà la reorganització política y militar necessària para posarnos en contacte ab les nacions modernes.

A qualsevol preu, per alt que sigui, deu impedir-se la reproducció de les disputes y la odi que aquests darrers anys han fet estèril l'acció republicana y l'acció catalanista. Els republicans no han de tornar a esser, als ulls dels catalanistes, agents de destrucció y revolució, fomentadors d'inquietats aventureros. Y els catalanistes no han d'esser mai més, para la "republicana", esperits arcaics, forces reaccionàries, un campí qui pugui de separar-homes impossibles. A l'antagonisme d'ahir ha d'oposar-se l'inquebrantable armonia d'avui. Damunt dels que volen galvanisar el cadavre d'una furiosa intolerancia, ha de surar l'esforç dels que aspiren a enrobustir la vivent concòrdia.

Solament així s'assolirà la República dels republicans, l'autonomia dels catalanistes, una República de nacions autònomes pels que sentim intenses ansies de progrés indefinit. Darrera dels que encara atien odi, dels que segueixen afebrats al kabilisme, aquest any venut, no hi ha lloc sinó para que perdurin la centralització y la monarquia.

Tot passant

La sessió de la Cambra francesa clougué magníficament, divendres passat, aquesta heroica lluita per la Justícia que ha sigut la revisió del procés Dreyfus.

Tota la llarga sèrie de víctimes de l'oligarquia campanya de falsedats, d'infamies, de calumnies, que'l reaccionarisme francès empenygué contra'ls que depuraven l'ignocència del capítol juu, tingueren la seva glorificació en la venjadora paraula dels diputats radicals y socialistes, dels membres del Govern que intervingueren en les discussions. Bernat Lazare, el que inicià la campanya de revisió, poc després de la condemna del concell de guerra de París, mort a conseqüència dels afronts, de la persecució desencadenada contra d'ell; Scheurer-Kestner, el vice-president del Senat que fou dels primers en declarar-se convençut de l'ignocència den Dreyfus, mort també de veures insultat indignament en la seva vida pública y privada; y en Trarieux, fundador de la Lliga dels Drets de l'Home, y en Zola, el coratós acusador, y després els vius, en Labori, en Picquart, tots els que havien sofert persecucions en defensa de la Justícia, tots tingueren la seva reparació. Y quina reparació més eloqüent! Fi-nenit. La reintegració den Dreyfus a l'exèrcit ab el grau de quefe d'esquadra, fou aprovada per 473 vots contra 42; la den Picquart ab el grau de general de brigada, per 477 contra 27. No diu més atzé que tota els comentaris?

Y vingué després l'execució pública dels falsaris, dels criminals autors de l'injustícia. La paraula venjadora den Pressensé els marcà un per un, ab marca infamant, els generals Mercier, Gonse, Boisdétre, els

coronels de Paty de Clam, Laut, Rollin, els comandants Esterhazy, Cuignet; tota la llopada de l'Estat major general, perseguidora d'un ignocent y de tots els que defesaven la seva ignocència.

La dreta reaccionària de la Cambra escollava confosa aquella indignada, aquella justa requisitoria. Intimidat provà alguns vegades d'interrompre: les protestes dels radicals y socialistes ofegaven la veu dels reaccionaris, ab violents invectives. - Callen vosaltres, tots els que us heu fet complis d'un crim! - els cridava un diputat de l'esquerra. Y el ponent de la comissió de l'exèrcit declarava estar orgullós d'haver intervingut en els dos projectes de llei que havien fet justícia de tantes mentides, de tantes falsedats. L'exèrcit - deia'l diputat, ex-oficial per cert, - ben informat avui de tot, rebutja cap mena de solidaritat ab els imbecils, ab els inconscients, ab els fells, quals maniobres criminals reprova tot el món en pes.

Els reaccionaris de la Cambra no podien acceptar resignadament la seva merescuda desfeta. Un dels va aixecarse cridant, mentres en Pressensé esplanava la seva tremenda catinària: - El Govern que deixa insultar els seus oficials, es un govern de cobards y miserables! - Mes no havia acabat de dirho que dues superbes bofetades de l'Albert Sarraut l'havien castigat de l'insolència.

El gest podrà no esser parlamentari. Ab tot el que l'explica perfectament. Què no justificat' voreu insultat pels indignes defensors de les infamies del procés Dreyfus?

Lo que ja no m'explica es el desafi que vingué en acabat. Fins acceptant aquesta ridícula sobreviscència de les èpoques barbares, es que's deu alguna consideració de homes als que han delinqüit contra la Justícia, contra l'Humanitat, fentse solidaris de delictes contra la Justícia, contra l'Humanitat?

J. PONS Y PAGÉS

Barcelona y les aigües

II

En l'article anterior afirmavem que Barcelona podia comptar ab 800.000 metres cúbics d'aigua diaris, abans d'acabar-se la construcció de la xarxa de clavegueres.

Procurem demosttar-ho, lliures de tot perjudici y ab el molió desitg de contribuir ab nostra escassa intel·ligència a que's resolguí problemes tan transcendents.

Té, en primer lloc, Barcelona, l'obligació d'acabar quant abans les obres de l'Aqueducte de Montcada. Es qüestió de dignitat portar a terme lo que fa catòrce anys comensà a construir-se.

Ab l'acabament d'aquesta obra se lograrà utilitzar tota l'aigua que poden proporcionar els pous y mines de Montcada, de propietat de l'Ajuntament, qual caudal se suposa arriba a 30.000 metres cúbics d'aigua diaris.

Se lograrà també que dit caudal pugui esser col·locat a la pressió de 80 metres sobre'l nivell del mar y s'obtidrà finalment que la ruïnosa mina de Montcada sigui substituïda per una conducció nova y de condicions inamillorables.

Totes aquestes circumstancies faran que l'Ajuntament augmenti el seu caudal a 30.000 metres cúbics d'aigua diaris, puix sapigué de tothom es que per falta de pressió y per les filtracions, degudes a les males condicions de l'actual aqueducte, sols s'utilisen diariament uns 10.000 metres.

De manera que s'ha donat el cas extraordinari y vergonyós, a Barcelona, de que s'hagin llogats anualment 7.300.000 metres cúbics d'aigua que no han servit per altre cosa que per ocasionar a Barcelona una perdua anual de 2.000.000 de pessetes, que, multiplicades per deu, que són els anys que podria funcionar ja l'Aqueducte, representen 20.000.000 de pessetes que l'Ajuntament hauria pogut invertir en millores de veritable importància.

Té l'Ajuntament, además, aprovat un dictamen per portar, naturalment rodades y a la capçalera de l'Aqueducte de Montcada 100.000 metres cúbics d'aigua procedents dels llacs artificials projectats a la Riera Major y Torrent de les Gorges.

No tractem, en aquest article, de defensar aital projecte, per més que com a particulars podríem fer-ho. Honradament el discutirem en son lloc y hora dins del Consistori, y jo sots estem de quel dictamen s'aprovis per unanimitat y en les condicions següents:

Venen a càrrec del concessionari, la construcció de les obres de preses, canals y demás que siguin necessaries per portar l'aigua fins a l'Aqueducte de Montcada. Té además l'obligació de conservar-les en bon estat per espai de cinc anys o sigui durant el plasse de garantia, com s'imposa además la condició de que durant aquests cinc anys ragin els 100.000 metres cúbics convinguts y ab bones condicions de potabilitat a judici de les Acadèmies de Ciències y Medecina.

Sense totes aquestes condicions l'Ajuntament no pagarà el preu convingut de 40.000.000 de pessetes per pago d'aigües, obres y interessos estipulats.

Una de les ventatges que té aquest pro-

